

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 74/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou KOTRUSZ – BENČÍK, s. r. o., Štefánikova 57, Nitra, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Sžso 8/2004 a sp. zn. 9 Sžso 9/2014 a jeho rozsudkami z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Sžso 8/2004 a sp. zn. 9 Sžso 9/2014 a jeho rozsudkami z 30. septembra 2015. Dátum odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu je nečitateľný.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol od 2. októbra 1995 zamestnancom Poľnohospodárskeho družstva Ivanka pri Nitre (ďalej len „zamestnávateľ“). Dňa 1. júna 2010 mu bola zo strany zamestnávateľa doručená výpoveď z pracovného pomeru.

Sťažovateľ požiadal na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) o vyslovenie neplatnosti výpovede. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 7 C 281/2010.

Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra (ďalej len „úrad“) sp. zn. NI/2010/16804 zo 7. októbra 2010 bol sťažovateľ na základe vlastnej žiadosti zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie k 1. októbru 2010. V podanej žiadosti úradu uviedol, že medzi ním a zamestnávateľom prebieha súdny spor o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru.

Medzitýmnym rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 281/2010-205 z 26. apríla 2012 bolo určené, že výpoveď zamestnávateľa je neplatná a že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby sťažovateľa naďalej zamestnával. O nároku sťažovateľa na náhradu mzdy a o trovách konania malo byť rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 165/2012 zo 6. septembra 2012 bol rozsudok okresného súdu v časti určenia, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná, potvrdený. V ostatnej napadnutej časti bol medzitýmný rozsudok zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Výrok medzitýmneho rozsudku o neplatnosti výpovede nadobudol 18. septembra 2012 právoplatnosť. O tom, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby sťažovateľa naďalej zamestnával, ako aj o sťažovateľovom nároku na náhradu mzdy a o trovách konania okresný súd do podania sťažnosti ústavnému súdu opätovne nerozhodol.

Žiadosťou z 30. novembra 2012 sťažovateľ požiadal úrad o povolenie obnovy konania vo veci jeho zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie, a to z dôvodu, že po právoplatnosti rozhodnutia úradu o jeho zaradení vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť

bez zavinenia sťažovateľa. Išlo o právoplatný rozsudok o určenie neplatnosti výpovede. Sťažovateľ preto žiadal úrad, aby bol obnovený stav pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda aby bol z evidencie vyradený dňom zaradenia, teda 1. októbra 2010.

Rozhodnutím úradu sp. zn. NR1/RSS/ZAM/2012/14994/45413 z 2. januára 2013 nebolo rozhodnuté o žiadosti o povolenie obnovy konania, ale o vyradení sťažovateľa z evidencie uchádzačov o zamestnanie, avšak až 18. septembra 2012, teda dňom právoplatnosti rozsudku o určenie neplatnosti výpovede, a nie dňom zaradenia, ako to sťažovateľ požadoval.

Rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ústredie“) sp. zn. ÚPS/ÚS1/SSZOPCSSZ/BEZ/2013/3008/6369 z 25. februára 2013 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu úradu o vyradení z evidencie zamietnuté a zároveň bolo toto rozhodnutie úradu potvrdené.

Ďalším rozhodnutím úradu sp. zn. NR1/RSS/ZAM/2013/13735 z 23. januára 2013 sa žiadosti sťažovateľa o obnovu konania nevyhovelo a obnova konania vo veci jeho zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nepovolila.

Rozhodnutím ústredia sp. zn. ÚPS/ÚS1/SSZOPCSSZ/BEZ/2013/2631/5328 z 22. februára 2013 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu úradu o nepovolení obnovy konania zamietnuté a zároveň bolo toto rozhodnutie úradu potvrdené.

V dôsledku vydania uvedených rozhodnutí úradu a ústredia bol sťažovateľ vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 1. októbra 2010 do 18. septembra 2012, a to aj napriek tomu, že bola právoplatne určená neplatnosť výpovede danej mu zamestnávateľom, v dôsledku čoho počas celej doby jeho evidovania ako uchádzača o zamestnanie jeho pracovný pomer u zamestnávateľa trval. Znamená to, že namiesto dávky v nezamestnanosti mala byť sťažovateľovi vyplácaná mzda od zamestnávateľa, pričom tento si mal plniť aj iné povinnosti, a to najmä odvody na zdravotné a sociálne poistenie.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žalobou z 15. apríla 2013 požiadal krajský súd o preskúmanie a zrušenie právoplatných rozhodnutí ústredia z 22. februára 2013 o nepovolení obnovy konania a z 25. februára 2013 o vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Krajský súd rozhodoval o preskúmaní prvého rozhodnutia pod sp. zn. 11 S 28/2013, pričom preskúmanie druhého rozhodnutia vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 11 S 36/2013.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 11 S 28/2013-79 z 12. novembra 2013 bola žaloba o preskúmanie rozhodnutia úradu z 22. februára 2013 (obnova konania) zamietnutá. Následným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 8/2014 z 30. septembra 2015 bol rozsudok krajského súdu potvrdený a stal sa právoplatným 26. októbra 2015.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 11 S 36/2013-28 z 12. novembra 2013 bola žaloba o preskúmanie rozhodnutia úradu z 25. februára 2013 (vyradenie z evidencie) zamietnutá. Následným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 9/2014 bol rozsudok krajského súdu potvrdený a stal sa právoplatným tiež 26. októbra 2015.

Podľa názoru sťažovateľa pri dodržiavaní základnej zásady právneho štátu, a to zásady spravodlivosti, nemôže byť zvýhodnený ten, kto porušil zákon (v tomto prípade zamestnávateľ) na úkor toho, na kom bolo porušenie zákona spáchané (v tomto prípade sťažovateľ). Vydaním už uvedených právoplatných rozhodnutí bol sťažovateľ poškodený na svojich subjektívnych právach, lebo sa mu odpracované roky nezapočítajú do dôchodkového systému, čo má vplyv i na výpočet jeho dôchodku, keďže bol ukrátený na počte odpracovaných rokov. Došlo tým aj k porušeniu zásady rovnosti a princípu právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní, keď úrad a ústredie posúdili jeho vec diametrálne rozdielne než v obdobnom prípade uvádzanom na oficiálnej stránke Sociálnej poisťovne.

Počas obdobia od 1. októbra 2010 do 18. septembra 2012 bol sťažovateľ vedený ako uchádzač o zamestnanie a zároveň vzhľadom na neplatnosť výpovede zamestnávateľa bol naďalej aj zamestnancom. Takýto stav je však zmätočný, pretože nie je možné byť súčasne uchádzačom o zamestnanie, ale aj zamestnancom. Tento stav prináša pochybnosti aj v otázke evidencie a platieb sociálneho a zdravotného poistenia. Napríklad obdobie od

neplatne skončeného pracovného pomeru sa mu malo zohľadňovať aj pri výpočte výšky starobného dôchodku ako obdobie, kedy vykonával pracovnú činnosť v rámci platného pracovného pomeru u zamestnávateľa.

Účinky neplatnosti výpovede nastávajú ex tunc, teda spätne ku dňu podania výpovede. Právoplatným rozhodnutím súdu o neplatnosti výpovede došlo k naplneniu dôvodu obnovy konania podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov, keďže ide o novú skutočnosť alebo dôkaz, ktorý mohol mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Totiž, ak by už v čase zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie bola deklarovaná neplatnosť výpovede, nebol by sťažovateľ do tejto evidencie zaradený, teda úrad by rozhodol inak. V čase zaradenia do evidencie sťažovateľ splnil všetky povinnosti a pravdivo uviedol, že vedie súdny spor so zamestnávateľom o určenie neplatnosti výpovede, pričom výsledok konania nemohol s určitosťou vopred predpokladať. Nemožno sa preto stotožniť s odôvodnením súdov, podľa ktorých tieto skutočnosti v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie neexistovali. Tieto nové skutočnosti a dôkazy o neplatnosti výpovede v tom čase už existovali, avšak v inej podobe, a to v podobe oznámenia sťažovateľa, že vedie súdny spor o neplatnosť výpovede so zamestnávateľom. Je potrebné zdôrazniť, že účinky neplatnosti výpovede nastávajú spätne ku dňu podania výpovede, a preto účelom takéhoto rozhodnutia súdu je napraviť sporný stav. V žiadnom prípade to nemôže byť na ujmu sťažovateľa.

Až do rozhodnutia krajského súdu o neplatnosti výpovede boli sťažovateľovi ako uchádzačovi o zamestnanie vyplácané dávky v nezamestnanosti a štát za neho hradil zdravotné poistenie. Podľa jeho názoru rozhodnutím súdu o neplatnosti výpovede mali byť tieto dávky štátu zo strany zamestnávateľa nahradené, keďže všetky povinnosti týkajúce sa odvodov na sociálne a zdravotné poistenie mal počas tohto obdobia plniť zamestnávateľ a sťažovateľovi mala byť namiesto dávky v nezamestnanosti vyplácaná mzda.

Takéto právne posúdenie vyplýva aj z oficiálnej stránky Sociálnej poisťovne, a to z odpovede z 12. apríla 2013 (na otázku záujemcu), podľa ktorej nárok na dávku v nezamestnanosti je viazaný na evidenciu uchádzača o zamestnanie. Pokiaľ sa o vyradení

z tejto evidencie rozhodne (dôjde k spätnému vyradeniu) na základe rozhodnutia súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru, bude musieť aj Sociálna poisťovňa rozhodnúť o neprávom vyplatenej dávke v nezamestnanosti a žiadať o jej vrátenie.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru sa v praxi vydávajú aj rozhodnutia o vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie spätne ku dňu zaradenia, pričom sociálne dávky prijaté od štátu musí zamestnanec vrátiť, keďže ide o neprávom vyplatené dávky. Na tento právny názor Sociálnej poisťovne však úrad, ústredie, krajský súd, ale ani najvyšší súd vôbec neprihliadli a nijako nezdôvodnili, prečo tento právny názor nezohľadnili. Pritom ide o významný a právne relevantný argument.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“) nie je uchádzačom o zamestnanie zamestnanec, ak nie je v odseku 2 písm. a) ustanovené inak. Z toho je zrejmé, že nie je možné byť súčasne zamestnancom, ako aj uchádzačom o zamestnanie, a preto úrad a ústredie vec nesprávne posúdili, keď nevyhoveli žiadosti sťažovateľa o obnovu konania, resp. keď rozhodli o jeho vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie až dňom právoplatnosti rozsudku o neplatnosti výpovede.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9Sžso/8/2014 a sp. zn.: 9Sžso/9/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.09.2015, sp. zn.: 9Sžso/8/2014 a sp. zn.: 9Sžso/9/2014 zrušuje a veci mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 296,44 €.“

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 8/2014 z 30. septembra 2015 (vo veci obnovy konania) vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 11 S 28/2013-79 z 12. novembra 2013. Podľa názoru najvyššieho súdu pre správne orgány pri rozhodovaní o povolení obnovy konania bolo rozhodujúce to, že sťažovateľ bol do evidencie právoplatne zaradený 1. októbra 2010 a že rozsudok o určenie neplatnosti výpovede v čase pred vydaním rozhodnutia o zaradení do evidencie neexistoval. Pre rozhodnutie o zaradení do evidencie bol rozhodujúci stav v čase podania žiadosti o zaradenie. V tomto čase sťažovateľ nesporne spĺňal podmienky pre zaradenie do evidencie podľa § 34 ods. 2 a 3 zákona o zamestnanosti. Fikcia platnosti skončenia pracovného pomeru na účely zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie je premietnutá do uvedeného ustanovenia, a to práve na ochranu žiadateľa v období do rozhodnutia súdu o platnosti či neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Najvyšší súd poukazuje aj na to, že inštitút obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku je mimoriadnym opravným prostriedkom v prípadoch, ak nové skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť z dôvodu, že mu neboli známe, alebo preto, že ich nemohol uplatniť bez vlastnej viny. Novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na také okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Rozsudok krajského súdu zo 6. septembra 2012 o neplatnosti výpovede takou skutočnosťou nie je, nemožno ho považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by existoval už v roku 2010.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 9/2014 z 30. septembra 2015 (vo veci vyradenia z evidencie) vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 11 S 36/2013-28 z 12. novembra 2013. Najvyšší súd predovšetkým poukazuje na ustanovenie § 36 ods. 1 písm. o) zákona o službách zamestnanosti v znení platnom do 30. apríla 2013, podľa ktorého úrad vyradí uchádzača o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo nadobudnutia právoplatnosti o zrušení rozhodnutia orgánu štátnej správy o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, alebo služobného pomeru. Podľa názoru najvyššieho súdu právoplatným rozsudkom krajského súdu o určení

neplatnosti výpovede bolo rozhodnuté len o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nie však o jeho ďalšom trvaní, pretože v tejto časti bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Ak teda ústredie vychádzalo zo skutočnosti, že sťažovateľ bol zaradený do evidencie 1. októbra 2010, pričom obnova konania o zaradenie do evidencie v čase jeho rozhodovania nebola povolená, potvrdením rozhodnutia o vyradení sťažovateľa z evidencie 18. septembra 2012 rozhodol v súlade so zákonom, ktorý iný postup neumožňuje.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a jeho rozhodnutím

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ je predovšetkým presvedčený, že bol daný zákonný dôvod na obnovu konania, keďže vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Alternatívne zastáva názor, že úrad, resp. ústredie ho mali vyradiť z evidencie späťne ku dňu zaradenia do evidencie, teda nielen ku dňu právoplatnosti rozsudku krajského súdu o určení neplatnosti výpovede. V tomto smere zdôrazňuje právny názor Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplýva možnosť takéhoto spätného vyradenia z evidencie ku dňu zaradenia na základe súdneho rozhodnutia.

Podľa názoru ústavného súdu znenie ustanovenia § 36 ods. 1 písm. o) zákona o službách zamestnanosti v znení platnom do 30. apríla 2013 neumožňovalo úradu

a ústrediu vyradiť sťažovateľa z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom jeho zaradenia, ale iba dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Jasný a jednoznačný text tohto ustanovenia nedával žiaden priestor na úvahu v zmysle požiadavky sťažovateľa. Na tom nič nemôže zmeniť stanovisko Sociálnej poisťovne (teda iného orgánu štátnej správy), ktoré navyše nebolo vyslovené v rozhodnutí vydanom v rámci správneho konania, ale v rámci právneho poradenstva. Za rozhodujúci treba považovať zákonný text, ktorý sa javí ako jednoznačný a jasný.

Existujúca ustálená judikatúra k výkladu ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku umožňuje považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz iba takú skutočnosť či dôkaz, ktoré existovali už pred vydaním pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, keďže iba na takéto mohol správny orgán prihliadať. Vo svetle tejto interpretácie naozaj nemožno právoplatný rozsudok krajského súdu o neplatnosti výpovede považovať za novú skutočnosť či dôkaz v uvedenom zmysle, pretože v čase pôvodného rozhodnutia úradu neexistoval.

Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že ustanovenie § 34 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 zákona o službách zamestnanosti v znení platnom do 30. novembra 2010 (teda v čase zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie) slúžilo na ochranu osôb vedúcich so zamestnávateľom súdny spor o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Malo sa tým zabrániť stavu, v ktorom by potenciálne po dlhší čas takáto osoba nemohla pracovať, ale nemohla by ani dostávať dávky v nezamestnanosti. Zákon tu vychádza z vyvrátiteľnej právnej domnienky (nie teda fikcie, ako to nesprávne označil najvyšší súd), že takáto osoba je nezamestnaná, teda že nie je nikde v pracovnom pomere. Ak potom následne dôjde k vysloveniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru súdom, správny orgán ju vyradí z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Za problematickú treba považovať tú právnu skutočnosť, že podľa výslovného znenia § 36 ods. 1 písm. o) zákona o službách zamestnanosti v znení platnom do 30. apríla 2013 úrad vyradí uchádzača z evidencie dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nie teda spätne ku dňu zaradenia do evidencie, a to aj napriek tomu, že právne účinky súdom vyslovenej neplatnosti skončenia pracovného pomeru nastávajú ex tunc. Takáto zákonná úprava v podstate znemožňuje, aby po vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru

bol spätne v celom rozsahu obnovený pôvodný stav existujúci pred dňom zaradenia do evidencie. Možno preto konštatovať, že zákonné ratio ustanovenia § 34 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 zákona o službách zamestnanosti v znení platnom do 30. novembra 2010, teda ochrana osoby, existencia pracovného pomeru ktorej je sporná, sa v uvedenej situácii (po právoplatnom súdnom rozhodnutí o neplatnosti skončenia pracovného pomeru) obracia v neprospech tejto osoby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba rozsudky najvyššieho súdu považovať za dostatočne zdôvodnené a presvedčivé. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti z nich nevyplývajú. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, neznamená sama osebe porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016